

Crònica d'estiu

Josep Chapa

Edicions del Bullent

1

Yiyang

València, 22 de juny, 13h

I sol empenyia, adolescent, passadís avall. Des del llindar de la porta, Yiyang descobria una nova visió de l'aula. Ningú. Pupitres arrebregats, talment banyuts dinosaures juràssics. El silenci, o més bé, els silencis. El silenci de la tarima, el silenci de la pissarra, el silenci de les cadires. L'olor. Sempre havia fet aquella olor? Potser era ella qui havia canviat. Cent setanta un dies, quaranta-un caps de setmana, tres trimestres, tres avaluacions. Seixanta exàmens. Moltes descobertes. Coneixences, desenganys, nervis. Treball dur. També festa. I rialles. El curs havia acabat. I sí, era ella qui havia canviat. Ja els ho havia anunciat reiterades vegades Cristina, la professora de llengua. Sempre els dimarts a les huit del matí, quan solia fer-ne, de reflexions «aquest curs madurareu», i coses com: «Ah, i qui se'n vulga excloure pot fer-ho! Cada dia que passa escrivim el nostre camí, jo us recomane que n'utilitzeu mots com ara estima, responsabilitat i acollida».

Per què el temps havia passat tan ràpid? Enguany, Yi, com l'anomenaven les amigues, no tenia ganes

de vacances. És clar que desitjava viure sense horaris, dormir a cor què vols i, per sobre de tot, oblidar els exàmens. Tot allò ja li estava bé, però les vacances... no. Així que començaren, ella s'hi quedaria sola, sense amigues. Patrícia marxava als Pirineus amb l'Ennec, el seu company, que feia de monitor d'aventura, i Marta i Sònia... Aquestes sí que en tenien, de sort! Estiuejaven juntes a la mateixa urbanització. Allà on, a més, també hi havia mitja escola. Ella marxaria amb els seus pares de viatge, a un poblet del sud de França, Cotlliure en deien. Quin panorama! De vacances en un poblet ple de turistes desconeguts. Se sabia el guió de memòria, el de tots els estius. Tot de gom a gom: la platja, el bar, els carrers, els vàters, allà on mirava, un turista, i on no, també, i tanmateix... Sola! Sola i avorrida. Sort dels seus llibres i aquarel·les que si no... «Així podràs practicar el francès», li havia dit la seua mare, la senyora Yutang. «Si no en sé, de francès!», s'havia queixat ella just abans que la senyora Yutang li replicara: «Doncs, per això mateix. Nyas! T'he comprat el *Diccionari-vocabulari bàsic d'ús de la llengua francesa*».

És del domini públic que les mares tenen resposta per a tot. I, a més a més, sempre l'última paraula. Patrícia deia que era una virtut que s'adquiria amb l'embaràs. «Ve de sèrie amb la condició de mare, a nosaltres també ens passarà», li havia dit una vegada que compartien l'enuig telefònic pel costum de les mares a opinar sobre la roba de les filles. «Això ho deus dir per tu, nena, jo no sé... això de ser mare... i els dolors del part...», li havia qüestionat Yiyang.

2

Daniel

Aldaia, 22 de juny, 13h

Per si algú no se n'havia adonat, el protagonista indiscutible d'aquell acte era ell. Bé, ell i aquell home de mans fortes que vestia de blanc. Daniel sabia enfrontar-se al focus amb naturalitat i amb bona cara, talment els coneguts actors de Hollywood o els més grans divos de l'escenari operístic. Tanmateix, i ho sabia bé, no estava allí per cantar cap ària famosa encara que els sons guturals que emetia eren molt més populars que *L'incoronazione di Poppea*.

–Aaaaa...

–Mmm... Es veu molt clar... –analitzava l'home de blanc.

Era una opció, la de l'escenari teatral, però la imaginació començava a afluir «Quina punxada més fina! La definició no és exactament dolor...», i la situació s'assemblava més bé a una moderna sala de tortura, la dels estats dictatorials i tirànics. Un poltre i tot d'instruments diabòlics. Incisió.

–Ah... –Daniel començava a posar-se nerviós i va aferrar-se al braç de la cadira.

–Mmm... Ara eleve un poc el penjoll mucoperiosti i...

L'aspirador, enganxat a la galta, absorbia una boca que semblava efervescent mentre brunzia amb el so d'una cafetera exprés. Les mans de Daniel començaven a suar.

–Relaxà't, que no tardarem molt a acabar –l'home, que es deia Dr. Alarcón i que a més a més era el seu oncle, va pessigar la galta del pacient, que, a més a més, era el seu nebot.

Osteotomia. Canvi d'instrumental. Lleig, més lleig.

–Ara faig màgia i... xas!, una coseta més. Hem procedit a la secció quirúrgica del maxil·lar inferior...

–Ah!

–Però, home, si ja ho hem fet! Si no t'haguera dit res...

Però la visió típica de l'odontòleg se li apareixia en aquell moment, just al davant. Luxació de la peça. Fòrceps en mà, tenalles als ulls de Daniel. Aquell home vestit amb bata blanca, segur que era el seu oncle? El metge somreia, un gest habitual, però Daniel haguera preferit una disposició més neutra i concentrada. Va tancar els ulls. No tenia galtes, o li pesaven molt, li queien. Sabor de sang. Una forta estirada i...

–De quin color prefereixes el fil? Negre o groc fluorescent? T'estic cosint.

Allò era una broma? –*Goc fluecent*.

–D'acord, color negre sutura –era clar que es tractava d'una broma–. Pren, glopeja un poc –i va oferir-li un gotet d'aigua.

–Àcies... No puc *palà*...

–És normal, l'anestèsia té aquestes coses.

Anestèsia? Quin substantiu més horrible! Com aquella manera de començar les vacances. Ben mirat, aquella extracció no era més que un aperitiu del que se li esdevenia. Daniel va tragar saliva. Començava el compte enrere per a l'ingrés a l'hospital. Quaranta-huit hores i... Zas! Adéu pelleta. Operació de fimosi. Com li ho explicaria a Yiyang?